
Црни Пеџар

ЛИЦА

АЛЕКСАНДАР ТЕОДОРОВИЋ,
хирург, меланхолични грађанин

МАРИЈА ТЕОДОРОВИЋ,
архитекта, амбициозни професионалац, његова жена

ПЕТАР ПИТ ТЕОДОРОВИЋ,
њихов син, био у босанском рату, сада учесник у нејасном бизнису

ВАЊА ТЕОДОРОВИЋ,
њихова кћи, одлази у Канаду, заувек

ЛЕО АМАР,
њен муж, паметан момак, такође исељеник

РАДОЈИЦА РАДАН,
нови богаташ, велики инвеститор и добротвор

МУМИН,
тајанствени наредбодавац

Догађа се у Београду, у трећој Југославији, крајем XX века.

ПРВА СЛИКА

Просирана дневна соба у сџану њородице Теодоровић. Намешџај из некоџ друџоџ времена. У не баи најбољем сџану, комбинован са модерним комадима. Сlike, књиџе, музички уређај. Велика џабла за црџање. За џаблом, Марија, изразиџо џривлачна жена од око 45 џодина. Посмаџра задовољно свој архџџекџонски црџеж. Дода џо неку линију, џа се одмакне и џосмаџра.

Носџалџична музика, најџимер, Елвис Присли.

Звоно на враџима. Марија не реаџује. Поново звоно. Јаче. Марија и даље сџоји над џаблом. Поново звоно.

МАРИЈА: Само у Србији звоне овако лудачки!

Марија се, најзад, одвоји од џабле. Хиџа ка враџима. Улазе Вања и Лео. Вања љуби Марију.

МАРИЈА: Чекам резултате конкурса и још дотерујем по мало.

ВАЊА: Мама, добило смо...

МАРИЈА: *(Већ је код џабле)*
Ево, погледајте! То је идејна скица. Схватате? Реч је о настојању да се интегрџшу унутрашњи и спољашњи простор, да се, дакле, зграда интегрџше у пејзаж. Смештена је на шумовитом обронку, а њено чврсто језгро усађено је у горњи део тог обронка, да би држало равнотежу терасама, које се спуштају према мору.

ВАЊА: Мама...

МАРИЈА: Пројекат двају спратова сугерира идеју продирања плоха, организованих око високог окомитог језгра зграде. Оба спрата, са стране према мору, имају стаклене зидове. Одатле се отвара поглед на залив. Овако! У приземљу...

ЛЕО: Сјајно, госпођо!

МАРИЈА: Немој да ме зовеш “госпођо”! Приземље је делимично на стубовима, због косине терена. Ту је трпезарија, кухиња и остало, а овде салон и предворје. Спаваће собе на првом и другом спрату отварају се према терасама. Двоструко степениште води до плаже и мале марине. Објекат ће бити окружен терасастим вртом, са перивојем, клупама за одмор, тениским тереном... Шта кажете?

- ВАЊА: Мама, добили смо дозволу за усељење у Канаду!
- МАРИЈА: Добили! Па, што одмах не кажеш?
- ВАЊА Покушавам.
- МАРИЈА: Тако брзо.
- ЛЕО: Исак Амар, мој рођак, мало је погурао. Сем тога, радо примају електроничаре. Ми нисмо филолози, а нисмо ни комунисти. Ни криминалци. Ми смо поштени људи, наклоњени идеалима западне демократије. Па, зашто да нас не приме?
- ВАЊА: То ти, Лео, у своје име. Ја сам једино наклоњена нормалном животу. А пошто у овој земљи тога нема – ја одох у Канаду. Мало је хладно, али, зато, грејање ради и још увек се не пуца по улицама. Потрошачка корпа је пуна. Толико!
- МАРИЈА: Дивно! Радујем се. А и тужна сам, у исто време. Хоћете ли, децо, да попијете нешто?
- ВАЊА: Лео мора у амбасаду, затим, око термина... Можда ћемо врло брзо да отпутујемо.
- МАРИЈА: Дивно... Тојест Баш је жалосно.
- ЛЕО: Сви који могу, одлазе. То је, можда, жалосно, али, зашто? Свет је један. Ту смо. Сви смо ми људи. Нације су само једна предрасуда. У двадесет првом веку свет ће бити без граница... А ми смо, овде, експериментална држава. Избори сваког месеца...
- ВАЊА: Не претеруј, Лео! Иди у амбасаду! Мама, дај ми нешто да попијем!
- МАРИЈА: Одмах, сине! А скица вам се, значи, допада?
- ЛЕО: Добро, сваког другог месеца! Политичари се намножили, нико ништа не ради, цео народ седи и посматра како се они играју, писмо – глава, република – монархија, левица – десница, и тако у круг. А, можда, проблем и није у систему. Некима је сваки систем добар, а нама ни један не ваља... Скица је одлична, госпођо. И ви бисте прошли у Канади.
- ВАЊА: Иди, Лео, у амбасаду!
- ЛЕО: Идем.

- ВАЊА: Хоћу што пре да одем. Без великих церемонија, без великих емоција и без много приче. И да се то заврши већ једном.
(Исије)
- ЛЕО: Идем.
- ВАЊА: Пријатна ракија. Изгледа, воћна?
- МАРИЈА: Не знам. Тата донео из болнице. Некада је доносио виски, сад ракију. Пије он све и не прави питање.
- ВАЊА: Немој тако, мама...
- МАРИЈА: Теби је лако. Благонаклоност се повећава са квадратом растојања.
- ЛЕО: Југославија је од почетка била само један геополитички експеримент. А неки су се уживели, па мисле да је то стварно држава.
- ВАЊА: Лео!
- ЛЕО: Идем. И шта држава, као појам, уопште значи у данашњем свету? Поготово мала. То је само један строго контролисани регион, који мора бити уклопљен у планетарни концепт. И ништа више. Довиђења! И ви бисте, госпођо, са вашим знањем и енергијом били добро дошли у великом свету. Ако смем да кажем, и са вашим шармом!
- Вања сија ракију.*
- МАРИЈА: Хвала, хвала! Па, ко ће, онда, уопште, да остане?
- Вања њије ракију и мрији се на Леа.*
- ЛЕО: Хоћете истину? Они који не буду могли да оду. И другови одозго неће отићи. Бар, не за сада. А, после, видећемо да ли ће стићи. Клањам се!
(Оде)
- ВАЊА: Кад му се развеже језик...
- МАРИЈА: Симпатичан младић. Надам се да сте срећни. Ја сам, Вања, много уложила у овај посао. Награда је десет хиљада марака. То је подједнако добро у Канади, као и овде. "Акропољ-инвест" је носилац посла. Грчко-српска фирма. Ја не знам те људе. Али, знам себе. Хајде, и ја ћу да попијем једну. Твој отац пије, у последње време... Добро, баш се не опија, али... Ово је љуто, нешто...

Сматрам да ће мој рад бити најбољи. Видиш, то се потпуно уклапа у конфигурацију терена. Погледај те хоризонтале...

ВАЊА: Малочас си нам показала, мама.

МАРИЈА: Тако је стајало у пропозицијама... Знаш, Вања, мене тај рад одржава. Ти и Петар сте отишли, можда, мало, прерано...

ВАЊА: Да ли ти, уопште, виђаш Петра?

МАРИЈА: Виђам га... Дође, понекад, баци петсто марака на сто, посвађа се с оцем и оде. Не могу да кажем, то нама добро дође, јер, видиш и сама како се овде живи. У оној Југославији, старој... великој... радило се и живело... Ја хоћу да радим. Покушавам да схватим време у којем живим. Хоћу да учествујем. Хоћу своју шансу. Мислим да је овај конкурс моја шанса.

ВАЊА: Мама, где је она моја кутија?

МАРИЈА: Кутија?

ВАЊА: Хтела бих да понесем нешто. Неку ситницу, фотографију... Нешто само моје. Да имам тамо.

МАРИЈА: Схватам. Ево је овде. Ту стоји од кад си отишла.

Током даљеј дијалога, Вања ће вадити из кућије њоједине предмете, њисма, фотографије, фиџурице, луџку, неке ће остављати на сцџрану, неке ће враћати.

ВАЊА: Понећу, свакако, неколико фотографија...

МАРИЈА: Да видим! То су оне из Опатије... Кад је то било! Ти си имала... Ти си имала, ја мислим, четири, а Петар седам. Види, како се отима. Отац не може да га савлада. Увек је био ђаво. А ти, мирна... То је било, значи, хиљаду деветсто седамдесет и девете...

ВАЊА: Дај ми те фотографије!
(*Враћа их у кућију. Пребира даље, нервозно*)

МАРИЈА: Имаш право. Идемо даље!
(*Пауза*)
Ја мислим да ми у Опатију више никада нећемо отићи.
(*Пауза*)
Радити. Радити. Морамо се уклапати. Ово је време санкција. Мало грубо, али такав је сваки почетак.

- ВАЊА: Ако, већ, мора да се почиње из почетка – нека то буде на сасвим другом месту. То ће, онда, бити прави почетак. Нећу ништа да носим!
(Побаца сивари у кућију)
- МАРИЈА: Ја мислим да ћете се ви снаћи. Сигурно ћете се снаћи! Лео је способан. Продоран. А има и те своје Јевреје, тамо.
- ВАЊА: Сигурно ће нам бити боље него овде. Овде више ништа није нормално. Улице, саобраћај, људи, језик, којим се говори... Београд је пун чудних, мрачних физиономија. Понекад ми се учини као да живим у неком хорор филму. Нас Леови родитељи хране, мама!
- МАРИЈА: Да, то је стварно... Ипак си, можда, пребрзо отишла.
- ВАЊА: Удала сам се, мама. Хоћу да живим свој живот. Дипломирала сам. Толико сам се спремала за тај испит, а све време сам имала утисак да професори једва чекају да отаљају посао, како би отишли на неки политички збор, или тако нешто... Нисам дужна да се бавим политиком. Нисам дужна да живим у лудници, нити у беди. Зар не видиш да је овде све поремећено?
- МАРИЈА: Долази ново време, које тражи снажне, одлучне људе.
- ВАЊА: Мислиш, криминалце?
- МАРИЈА: Ти си нервозна, Вања! С тобом је све теже разговарати.
- ВАЊА: Где ти је син?
- МАРИЈА: Како, где ми је...?
- ВАЊА: Одговори ми, чиме се твој син и мој брат бави?
- МАРИЈА: Снашао се. Бави се неким бизнисом. Па, сви се данас баве неким бизнисом. Док су били комунисти, то се није могло, и то је био проблем. Сада се то може, и то је, изгледа, опет, проблем!
- ВАЊА: Мама, ти знаш ко се, овде, данас, бави такозваним бизнисом. Џуџе, буџе и пуџачи!
- МАРИЈА: А у Канади и Америци се баве анђели.
- ВАЊА: Ти си, ипак, свесна да постоји извесна разлика.

- МАРИЈА: Постоји разлика, која је изграђена на лицемерју лепог васпитања. Ми, Балканци, смо елементарни и искрени. Кад волимо – волимо, а кад пуцамо – пуцамо.
- ВАЊА: Ти, значи, то подржаваш?
- МАРИЈА: Ма, не, кажем само онако. Не знам тачно шта он ради, нешто ваљда, око нафте, само знам да привређује.
- ВАЊА: За разлику од мене?
- МАРИЈА: Забога, Вања, нисам то хтела да кажем! Ти имаш само двадесет две године.
- ВАЊА: Овде се, већ, од шеснаест, седамнаест ради с хеклерима.
- МАРИЈА: Вања, не слути зло! Ко о томе говори?
- ВАЊА: Добро. Нико не говори, ништа се не дешава, све је нормално, ти радиш своје скице, Петар се бави бизнисом, ја се иселавам – једном речју, све је у реду и на свом месту.
- МАРИЈА: Сине, нисам тако мислила! Хоћу само да кажем да се ми више не можемо заносити апстракцијама. Ово је време веома конкретно, драга. Ово време тражи, извини, мало чвршће момке. Људи, који овде данас нешто значе, личе на освајаче дивљег запада. На све стране се гради, тргује... Један начин живота одумире, а јаки и способни људи стварају нове облике...
- ВАЊА: Ниси приметила да се он из босанског рата вратио потпуно измењен?
- МАРИЈА: Нисам приметила. Вратио се жив и здрав, снашао се. Зашто сад копати по томе. Нећемо више о рату. Рат је био и прошао. Идемо даље.
- ВАЊА: Од кад се вратио, ми нисмо сели да поразговарамо, као раније.
- МАРИЈА: Па, ништа није као раније, Вања. То једанпут мораш да схватиш! Ево ти га отац, чујем га у предсобљу.

На вратицима Александар. Одело, не сасвим ново, кравајџа. У рукама новине и њиластична кеса.

- АЛЕКСАНДАР: А! Обе лепотице су ту!
- ВАЊА: *(Пријирчи и њољуби ља)*
Делујеш уморно, тата. Тешка операција?

- АЛЕКСАНДАР: Не! Данас нисмо оперисали. Данас смо радили под девизом: мање медицине, више политике! Зборови, штрајкови... Али, мене то више не интересује.
(Приђе Марији, пољуби је у образ, њу мужа јој кесу)
Хлеб, млеко, паризер, кафа. Од мене – толико.
- МАРИЈА: Шта се десило, Александре?
- АЛЕКСАНДАР: Радојица Радан отвара мост преко Дрине!
- МАРИЈА: Молим?
- АЛЕКСАНДАР: Ево!
(Чииа из новина)
Радојица Радан, угледни бизнисмен, инвеститор и народни добротвор, отвориће данас, са представницима Владе Републике Србије и Републике Српске, мост преко Дрине, који је, већим делом, финансирао сопственим средствима. Несебичним настојањима овог народног добротвора, везе између два дела српског народа постаће још чвршће. Дрина спаја, а не раздваја, и тако даље...
- МАРИЈА: Не разумем. Ко је Радојица Радан.
- АЛЕКСАНДАР: Радојица Радан је мали лопов са Бајлонијеве пијаце.
- МАРИЈА: Јеси ли ти пио нешто?
- АЛЕКСАНДАР: Нисам, али ћу сада да попијем. Вања, душо, јеси ли ти добро?
- ВАЊА: И ја ћу да попијем!
(Сииа)
Мама?
- МАРИЈА: Не, хвала!
- АЛЕКСАНДАР: Мали лопов са Бајлонијеве пијаце, који је, још док смо ишли у основну школу, крао робу из пијачних складишта и продавао упола цене. Затим је израстао у знаменитог дорђолског табача и разбојника, да би, крајем шездесетих, док смо се ми бавили студентским демонстрацијама, здимио преко гране.
- МАРИЈА: Ја и даље не разумем...
- АЛЕКСАНДАР: Па, ни ја не разумем!
Шта је тамо радио то можете да претпоставите. Причало се да ради и прљаве послове за такозвану државну

безбедност, па онда, да је опљачкао банку у Паризу, и томе слично... А када смо ми овде пукли, па нам увели такозвану демократију, он је дошао да уложи капитал. И сад је, као што видимо, један од најугледнијих...

МАРИЈА: Занимљива судбина. Само не знам шта се то нас тиче?

АЛЕКСАНДАР: Има и компаративна вест. Ње, додуше, нема у новинама. Она гласи: Угледни хирург, Александар Теодоровић, из клиничко-болничког центра – то је оно што се некад звало болница – бивши начелник одељења опште хирургије, дакле тај и тај, изданак познате породице, која је Београду и Србији дала четири генерације лекара, од данас се налази на принудном одмору. Тачка. И неће више моћи да вас оперише. Тачка. Нити да заради за хлеб. Тачка.

МАРИЈА: Наздравље!

ВАЊА: Није важно, мама. Храниће вас Петар.

МАРИЈА: Немој да будеш безобразна.

АЛЕКСАНДАР: *(Сјушића се уморно у фојељу, са чашиом њића)*
Одавно се ја спремам да са њим разговарам... Спремам се за један сасвим... сасвим озбиљан разговор.

ВАЊА: Бојим се да је касно, тата.

АЛЕКСАНДАР: Зашто, Вањечка? Никад није касно да се човек суочи са истином. Он би и сад могао да настави студије. Он је интелигентан. Врло интелигентан... Само је постао некако тврд. То је, ваљда, природна последица рата... Ја не знам. Није морао да иде. Теодоровићи су увек били добровољци... И Петар, мој отац, био је тврд... Сипај, тати, Вањечка, још мало!

МАРИЈА: Ти би сад мало да попијеш, па да се загњуриш у слатке успомене. Да приредиш себи једно мало, кукавичко, алкохолно бекство. Вероватно си опет нешто лајао.

АЛЕКСАНДАР: *(Усћаје)*
Госпођо, ја не лајем, ја говорим, ја артикулишем јасно и акценујем правилно. Синтаксу и падеже користим коректно. Ја, дакле, не лајем!

ВАЊА: Једва чекам да одем у Канаду!

- АЛЕКСАНДАР: *(Опет се сјустіио у фойељу)*
Ти одлазиш, Вањечка?
- ВАЊА: Одлазим, тата. Добили смо дозволу.
- АЛЕКСАНДАР: *(Одсујно)*
Добили сте, је л' да?
- ВАЊА: Мислим да је крајње време да одемо одавде. Па и ти ћеш, тата, моћи да дођеш к нама.
- АЛЕКСАНДАР: Да... Хвала ти, Вањечка.
- МАРИЈА: И?
- АЛЕКСАНДАР: Ти питаш да ли сам нешто погрешно рекао? Не. Ја се трудим да будем коректан и да говорим тачне и проверене ствари. Ја не инсинуирам, ја нисам параноик, нисам фантаста, а још мање лоше васпитан човек. Или, не дај Боже, политикант.
- МАРИЈА: Опет си им, значи, бацио неку велику истину у лице? Као кад си у време самоуправљања тврдио да чистачице не могу да се, у болничком савету, изјашњавају о питањима медицинске проблематике. И да је то врхунац политичке демагогије, па те за мало нису избацили из комунистичке партије... Ја тој партији, узгред буди речено, никада нисам припадала, иако сам, за разлику од твог велелепног грађанског порекла, потекла из сиромашне, радничке породице!
- ВАЊА: Мама, немој опет да почињеш!
- АЛЕКСАНДАР: Уједаш... Где се изгуби она наша силна романтика?
- МАРИЈА: И ја се питам.
- АЛЕКСАНДАР: Знаш, Вањечка, њихова кућица наслањала се на задњи зид наше баште. Била је то наша башта и наша кућа у Господар Јовановој... Тада смо, још увек, тамо живели. Још нам комунисти не беху узели...
- ВАЊА: Знам, тата.
- АЛЕКСАНДАР: Знам да знаш. И тамо су, с пролећа, расле јагорчевине... Баш уз тај зид. Зид је био већ помало обрушен. Стара је то кућа, Вањечка... Могло се проћи из баште у башту. И Мара је пролазила... Имала је белу машиницу у коси. Освртала се око себе, а онда би брзо набрала јагорчевине, и са букетићем би се провлачила назад. А ја бих прилепио нос на прозор и гледао...

- МАРИЈА: Дирљиво.
- ВАЊА: Па, јесте дирљиво, мама.
- МАРИЈА: Цео се Балкан тресе, животи нам се из корена мењају, а они седе, уз ракијицу, и причају сентименталне приче!
- АЛЕКСАНДАР: Знаш ли шта ради Божић, на свом одељењу? Тамо је улазница за постељу хиљаду марака! Да ли он то дели са неким, ја не знам, само знам да му не може нико ништа. Једино што ја узимам, то је ракија. Виски – не! Сматрам да би то, на данашњу беду, било срамота. Ставио сам, дакле, једну баналну примедбу, која се односи на питање елементарне лекарске етике... Инсистирао сам! Добро, можда сам, чак, направио нешто налик на скандал.
- ВАЊА: Ако си им рекао, тата!
- АЛЕКСАНДАР: Хвала ти, Вањечка!
- МАРИЈА: Знала сам. А што се романтике тиче...
- АЛЕКСАНДАР: Само сам, енергично, пред људима, скренуо пажњу да лекари не би смели изнуђивати новац од болесника, приликом смештања у болницу! И то у држави, која се дичи бесплатним социјалним осигурањем.
- ВАЊА: Тако је, тата!
- Александар јој се љубазно насмеши и њојшири јој чашицу да му долије ракије.*
- МАРИЈА: Рекао си, спасао своју душу, и остао жив! И, шта сад? Јеси ли нешто променио, праведниче? Ко ме си помогао? Несрећним болесницима, сигурно, ниси. А себи? Још мање. А што се романтике тиче...
- АЛЕКСАНДАР: Имам мирну савест.
- ВАЊА: У праву си, тата.
- АЛЕКСАНДАР: Хвала ти, Вањечка!
- МАРИЈА: Шта је то мирна савест? Чему то служи? То је, драги, само лицемерни, малограђански изговор. Треба нешто учинити, променити, а не имати мирну савест. А што се романтике тиче, сентиментална присећања нису довољна.

- АЛЕКСАНДАР: Они ће истребити све што је лепо, часно и поштено у овој земљи... Не може то довека трајати, али бојим се да може довољно дуго да овом нараштају уништи сваку наду.
- ВАЊА: То сам схватила. Зато одлазим.
- МАРИЈА: Пусту, сад, општа места! Треба учинити нешто конкретно. Ево, на пример...
- АЛЕКСАНДАР: Све што је истинито и вредно одавно спада у општа места, Марија. Оригиналане су само глупости.
- МАРИЈА: На пример, треба хитно да одеш до тог... Радојице, да га подсетиш на школске дане... Да му испричаш неку причу из младости. Он ти, свакако, може помоћи
- АЛЕКСАНДАР: Шалиш се?
- ВАЊА: Она се не шали, тата.
- АЛЕКСАНДАР: Знам, Вањечка.
- МАРИЈА: Наравно да се не шалим! Имаш ли другу идеју?
- АЛЕКСАНДАР: Немам.
- МАРИЈА: Имаш ли другу шансу? Ови твоји држаће те на белом хлебу док не иструнеш.
- АЛЕКСАНДАР: Ти мени да саветујеш да идем Радојици Радану?
- МАРИЈА: Можемо и заједно, ако ће ти тако бити лакше.
- АЛЕКСАНДАР: Да тражим помоћ од те битанге, од тог лупежа?!
- ВАЊА: Они владају Србијом, тата!
- АЛЕКСАНДАР: Знам, Вањечка.
- МАРИЈА: Ко губи, нема право да буде пробирљив.
- ВАЊА: Па, он и губи зато што је пробирљив, мама!
- АЛЕКСАНДАР: Ти се, Вањечка, пакуј и иди.
- ВАЊА: Већ сам се спаковала, тата.
- АЛЕКСАНДАР: То кажем тешка срца, али не знам шта бих ти друго рекао.
- ВАЊА: Тата, а можда, ипак, да одеш? Можда он и није баш толики лупеж?
- МАРИЈА: Подржи ме, Вања! Он ће, овако, начисто пропасти.
- АЛЕКСАНДАР: Поживели смо... Сипај још једну, сине!

- МАРИЈА: Ја, богами, нисам! Ја тек мислим да живим.
- АЛЕКСАНДАР: Да молим Радојицу Радана! То је последња ствар на свету коју бих учинио.
- У собу је њихо, нејримећен, ушао Пејшар, мрк, сѣасиѣи момак, у савршено скројеном оделу.*
- ПЕТАР: Радојица Радан? Шта имате ви с тим криминалцем?
- АЛЕКСАНДАР: Ја, богами, ништа!
- МАРИЈА: Петре! Ала си ме уплашио! Зашто се тако шуњаш?
(Пољуби ља)
Како је леп.
- Пејшар је одвоји од себе, ѡрошеѣа њо соби, ѡсмаѣра их.*
- ПЕТАР: Породична идила. Уз чашицу...
- АЛЕКСАНДАР: Где си ти, сине?
- ПЕТАР: (Вањи)
Срео сам оног твог, малочас. Издекламовао ми је све о Канади.
- ВАЊА: Он се зове Лео, Петре! Лео Амар, ако допушташ.
- ПЕТАР: На лава не личи, ни мало. А паметњаковић јесте. Твоја ствар, сестро. Значи, одлазите?
- ВАЊА: Заувек.
- МАРИЈА: Немој тако драматично, Вања!
- ВАЊА: Не може свако да се снађе у овом брлогу.
- ПЕТАР: Јел то нешто на мој рачун?
- ВАЊА: Па, и на твој, ако хоћеш.
- МАРИЈА: Децо...
- АЛЕКСАНДАР: Ми морамо једном сести и разговарати, сине.
- ПЕТАР: О чему ти и ја још можемо да разговарамо, Александре?
- АЛЕКСАНДАР: О теби, сине.
- ПЕТАР: Можда би било корисније да о теби разговарамо, оче!
- МАРИЈА: Можда.
- ВАЊА: Мама!
- ПЕТАР: Хтео сам да ти помогнем, Вања!

- ВАЊА: Чиме ти мени можеш да помогнеш?
- ПЕТАР: Новцем, разуме се!
- ВАЊА: Какав је то новац, Петре?
- ПЕТАР: Као и сваки други. Без мириса и укуса.
- ВАЊА: Петре...
- ПЕТАР: Да?
- ВАЊА: Кажи нам чиме се ти, уствари, бавиш?
- ПЕТАР: Чему тај патетичан тон? Бавим се сасвим прозаичним послом. Увозом нафте.
- МАРИЈА: Јесам ли ти лепо рекла, Вања!
- АЛЕКСАНДАР: Али, ти би, Петре, ипак, морао да наставиш студије. Тако си лепо почео, а онда тај рат и... Морао би да смогнеш снаге.

Звони Пејџаров мобилни џелефон.

- МАРИЈА: Неко звони!

Пејџар вади џелефон.

- ПЕТАР: Пит.
(Пауза)
Да. Примљено.
(Врати џелефон у џеј)
- АЛЕКСАНДАР: Сине, ипак.
- ПЕТАР: Немам више времена.
(Сивавља новчаницу на сиво)
Купите нешто за јело!
(Изађе)
- ВАЊА: Како га није срамота!
- МАРИЈА: Зашто, Вања? Па, она нам помаже да преживимо!
- АЛЕКСАНДАР: Чему преживљавати?
- МАРИЈА: Отићи ћемо код Радојице Радана.
- АЛЕКСАНДАР: То је, Марија, последња ствар на свету, коју бих ја учинио!

(МРАК)

ДРУГА СЛИКА

Раскошни кабинети Радојице Радана. Блистави, поједино нова којија мало пренаглашено барокно намештаја. Домаћин у најадно елегантном италијанском оделу. То је човек средњих година, црне, на зоре зачешљане косе, набрекло врати и, очигледно, воловске снаге. Поједино самоуверен, не без шарма.

Прекојица, Александар и Марија. Александар у оном, истом оделу. Марија дојерана, веома лепа.

РАДАН: Ви тврдите да сте моји школски другови? То данас многи тврде.

МАРИЈА: Не, господине Радан...

РАДАН: *(Гледајући белешку)*
Како, не? Овде пише...

МАРИЈА: Мој супруг је ваш школски друг.

РАДАН: А, ви нисте?

МАРИЈА: Не, на жалост.

РАДАН: Штета.
(Гледа у подсејник)

АЛЕКСАНДАР: Ја сам...

РАДАН: *(Подигне поглед, поспира Александра као неки необичан предмет)*
Ти тврдиш да си мој школски друг? Ја сам врло мало ишао у школу.
(Гледа белешку)
А овде видим да си ти школован човек.

АЛЕКСАНДАР: Имали смо заједнички почетак.

РАДАН: *(Гледа га, врти главом, вратица му се усекла у крајну бесирекорно беле кошуље)*
Сумњам.
(Насмеши се Марији)
Али, ако госпођа каже...

АЛЕКСАНДАР: Основна школа "Драгица Правица". Последња клупа до прозора. Писмени из математике.

РАДАН: До прозора...

- АЛЕКСАНДАР: Прозор је гледао у двориште.
- РАДАН: Тачно! Увек сам седео до прозора.
(Према Марији са шармантним осмехом)
Због комуникације, разумете?
- МАРИЈА: (Приђушено се насмеје)
Нисте ваљда, кроз прозор? За време часова?
- РАДАН: (Осмехује се Марији, климајући главом)
Увек сам волео пречице.
(Самозадовољно поправља краватицу)
Шта је сиротињи друго преостало?
(Пали лагано, луксузну цигаретицу)
Сиротиња, знате, нема другог избора.
(Гурне према њима кутицу)
Пушите?

Марија узме, Александар, снебивљиво, узме. Радан пријали Марији златним уљаљачем. Одбија димове, џосмајра их, размисља.

- РАДАН: (Осмехне се)
Сиротиња...
(Александру, званичније)
Хоћеш да кажеш да сам преписивао од тебе?
- АЛЕКСАНДАР: Па, да! И немачки.
- РАДАН: Немачки?
(Размисља)
Могуће. Сад га говорим доста добро. А, ти?
- АЛЕКСАНДАР: Па... служим се.
- РАДАН: Треба вежбати!
(Марији)
Жао ми је госпођо, не сећам се!
(Звони телефон, он диже слушалицу)
Да... да... да... Знам да Мумин хоће монопол... Поручио Радојица Радан да Црна Гора мора остати слободно тржиште... Сећи ћемо барску линију... Да. Нека ми се јави Мустафа Кољеџи... Да. Министра ћу ја звати.
Енде!
(Сћуси слушалицу)
Вежбати...
- МАРИЈА: Александре, сети се нечега!

АЛЕКСАНДАР: *(Поскочи)*
Фискултура!

Пауза. Гледају ља.

АЛЕКСАНДАР: Ја сам онај што је увек падао са разбоја.

РАДАН: Фискултура...

АЛЕКСАНДАР: Ви сте били... Ти си био најбољи на разбоју... Покушавао си да ме научиш...

(Пауза)

Звали су ме ... килави Аца.

РАДАН: Килави? Килави Аца?

(Смеје се)

Знам. Тукли су га они мангупи, ко вола у купусу!

(Смеје се)

А ја сам га, госпођо, бранио. Јел тако било?

АЛЕКСАНДАР: Да, ви сте ме... Ти си ме бранио.

РАДАН: *(Звони)*

Госпођо, немам много времена... Али ипак...

Уђе један човек, још дебљеџ врати. Радан нервозно љуцкеџа љрсџима.

РАДАН: Три дупла, брзо!

Човек изађе.

АЛЕКСАНДАР: Не, Раде, ако журиш...

РАДАН: Госпођо, реците му да се не истрчава.

МАРИЈА: Александре, немој да се истрчаваш!

Уђе човек, сервира виски, изађе.

РАДАН: *(Диџне чашу, замисли се)*

Ретко мислим о детињству... Немам времена.

(Размишља, велика љауза)

Фискултура... Да ли ви госпођо...

МАРИЈА: Марија.

РАДАН: Да ли ви, Марија, размишљате о детињству?

МАРИЈА: Имала сам сиромашно детињство. Више волим да мислим о будућности.

- РАДАН: *(Клима главом, размишља. Побожна тишина)*
Ја сам приморан да мислим о садашњости.
- АЛЕКСАНДАР: Па, самим тим и о будућности, зар не?
- РАДАН: А што су тебе отпустили?
- АЛЕКСАНДАР: Нису ме отпустили, Раде...
- МАРИЈА: То се зове принудни одмор.
- РАДАН: Ја зна само шта је принудни рад.
(Смеје се)
- МАРИЈА: Кажу, вишак запослених, уствари, нешто је лајао...
- АЛЕКСАНДАР: Госпођо, ја не лајем, ја говорим коректно, никога не вређам и говорим истину!
- РАДАН: Немојте, голупчићи! Ми, капиталисти немамо времена за ваше брачне размирице. Шта си лајао, Ацо?
- АЛЕКСАНДАР: Рекао сам само да лекари, који су положили Хипократову заклетву, не могу узимати од болесника по хиљаду марака, да би их пустили у постељу.
- РАДАН: Хиљаду марака...
(Размишља. Пауза)
Узимају, кажеш...?
- АЛЕКСАНДАР: Без пардона. Веруј ми!
- РАДАН: *(Гледа на сајт)*
Да ти верујем.
(Звони телефон)
Да... Где си министре, битанго?! Јел ви мени са Мумином радите иза леђа?... Ништа!... Ја вам правим ча-
прас диван са мостом преко Дрине, а ви мени Мумина..
Барска веза... Разговараћемо још. Енде!
(Сјусићи слушалицу)
Олош, госпођо!
(Александру)
Узимају! Него шта, него узимају! То су ваши кому-
нисти. Жилаво је то.
- АЛЕКСАНДАР: Колико сам чуо, Раде, и ти си сарађивао.
- РАДАН: Ђути. Шта ти знаш?
(Замисли се)
Комунисти... Колика је месечна плата тих лекара? Две-
ста марака?

- МАРИЈА: Тако. Нешто мало више.
- РАДАН: Код мене, свака лекарска шуша има две хиљаде.
- МАРИЈА: Ви имате болницу?
- РАДАН: Имам. Зашто да не? Здравствени центар “Косовка девојка”. Чули сте.
- МАРИЈА: (*Александру*)
Јел видиш?
- РАДАН: Али, ја зато, легално наплаћујем услуге од болесника. И нема никаквог разлога за корупцију.
- АЛЕКСАНДАР: Ти причаш о неком другом свету, Радане.
- РАДАН: По сред вашег света, рађа се један нови свет!
- АЛЕКСАНДАР: А шта да ради сиротиња?
- РАДАН: Па, видиш, Ацо, да се плаћа и овако и онако. Само се код мене узима легално, а код вас узимају лопови.
- АЛЕКСАНДАР: А они који не могу да плате? Они да поцркају у том вашем свету?
- МАРИЈА: Александре, нисмо зато дошли!
- РАДАН: О сиротињи нека брине држава. Ја сам богат и радим са богатима. Или, ако хоћеш, ја радим са богатима, па сам зато богат.
- АЛЕКСАНДАР: Да... Некада смо сви били исти, а сад више нисмо.
- РАДАН: Ја нисам никада био исти.
(*Размишља*)
Комунисти...
(*Пауза*)
А шта ти знаш да радиш?
- МАРИЈА: Он је хирург. Био је и шеф одељења. Сви његови су били лекари...
- АЛЕКСАНДАР: Четири генерације...
- РАДАН: Мој отац је био радник.
(*Замисли се*)
Бедник.
- МАРИЈА: И мој.
- РАДАН: А, јеси ли добар у свом послу?

- АЛЕКСАНДАР: Ја мислим...
- МАРИЈА: Добар је. Само то и уме да ради.
- РАДАН: Ја узимам само првокласне ствари и људе. Код мене нема оно да лош узима горег, а овај још горег. Потребне су нам добре болнице. И школе. Морамо да подижемо српски народ из прљавштине и незнања.
(Размишља)
Килави Аца... Фискултура...
(Звони, улази човек)
Још три дупла и спреми ауто!
(Човек изађе. Радан звони. Човек уђе)
Провери доле обезбеђење!
(Човек изађе)
Имам потребу да свој новац улажем у нешто корисно. Једног дана, та клиника ће се звати “Здравствени центар Радојица Радан”. Да ли то лепо звучи?
- МАРИЈА: То лепо звучи, господине Радан.
- РАДАН: Зовите ме Раде!
- МАРИЈА: То лепо звучи, Раде.
- Улази човек, сервира виски.*
- РАДАН: (Диге чашу)
А шта вама треба, лепа госпођо? Данас сам добро расположен.
- МАРИЈА: Хвала. Учините за њега, ако можете. То је више него довољно.
- РАДАН: Под условом да не лаје.
(Смеје се)
- МАРИЈА: Разуме се. Мени не треба ништа.
- РАДАН: Да ли постоји човек коме ништа не треба? Можда, неки светац, али тога код Срба више нема.
- АЛЕКСАНДАР: Па, и свецу је нешто потребно.
- РАДАН: Шта то, богати, докторе?
- АЛЕКСАНДАР: Ваљда, Бог.
- РАДАН: Паметњаковић.
(Марији)
Чиме се бавите, Марија?
- МАРИЈА: Архитекта.

- РАДАН: Они што зидају куће. То је добро.
- МАРИЈА: Не зидамо их, баш, лично. Пројектујемо их. Ви их зидате.
- РАДАН: Тако је. Али, видите да постоји веза.
- МАРИЈА: Учествујем на једном међународном конкурсу. Ексклузивни туристички објекат на Кипру.
- РАДАН: “Акропол-инвест”?
- МАРИЈА: Откуд знате?
- РАДАН: Мала Србија, велики бизнис. Потписано...
(Гледа њодсејник)
Теодоровић?
- МАРИЈА: Да. Зашто?
- РАДАН: Радознао сам.
- МАРИЈА: Немојте, молим вас, ви нешто... Ја сам најбоља, мени протекција не треба.
- АЛЕКСАНДАР: Да ли у овом времену пролазе најбољи?
- РАДАН: Увек пролазе најбољи.
- МАРИЈА: Тако је, господине Радан!
- РАДАН: Зовите ме, Раде.
- МАРИЈА: Тако је, Раде!
- РАДАН: Бог се за то постара.
(Прекрстии се широким гесіом)
- АЛЕКСАНДАР: Који Бог, Раде?
- РАДАН: (Ойіије, замисли се)
Кажем ја да си ти комуниста...
(Подигне ѿон)
Српски Бог, бато! Ми не знамо за другог. И свети Никола, заштитник лађара дуге пловидбе и српских бизнисмена.
Србија је на коленима. Али, уз божју помоћ светог Николе и православних српских бизнисмена, она ће се подићи и поново засијати на балканском и европском небу. Енде!

(УСТАЈЕ. МРАК)

ТРЕЋА СЛИКА

Сцена је у мраку. Само један снoј свeјлoстiи освeјљaвa иpазан иpocтoр. У шaј иpocтoр сiуђa Пeтaр. Из мpaкa иpилaзи шeлoхpaнићeљ. Пeтaр му иpедaјe ишићoљ. Тeлoхpaнићeљ зa рyићински иpeћиpесa.

ТЕЛОХРА- Мумин те чека.
НИТЕЉ:

Снoј свeјлoстiи oћкpијe иписaћи сiћo, зa кoјим сeди Мумин. Пeтaр иpићe.

МУМИН: Седи!

ПЕТАР: Хвала.
(Oстaјe сiћoјeћи, бyдyћи дa ићy нeмa нaкaквe сiћoлицe)

МУМИН: *(Пocмaћиpа зa. Пaузa)*
Задовољан сам твојим радом. Ово је за тебе.
(Пpужa му кoвepaћи)

ПЕТАР: Хвала.

МУМУН: Сутра идеш у Бар. Јавићеш се Мустафи Кољгецију. Претовар нафте ће дотле бити обављен. Ово је за Мустафу.
(Дaјe му нeсeсeр)
Није закључано. Царина је у реду. Ово је за Ракочевића.
(Дaјe му кoвepaћи)
А ово, теби за трошкове.
(Дaјe му кoвepaћи)
Возаче обезбеђује Стево. Димитријевић чека у Панчеву. Јасно?

ПЕТАР: Јасно.

МУМИН: Које језике говориш?

ПЕТАР: Енглески и руски. Служим се.

МУМИН: Добро. Волим да радим са децом из бољих кућа. Треба нам човек за филијалу у Москви. Допада ти се?

ПЕТАР: Ићи ћу где треба.

МУМУН: Опусти се. Треба унети мало радости у посао.

ПЕТАР: Допада ми се.

МУМИН: Добро. Кад се вратиш из Бара... Знаш Радојицу Радана?

- ПЕТАР: Знам.
- МУМИН: Сметао нам је у Босни, сад пушта пипке у Црну Гору. Хоће да нам исече барски канал. Уцењује Кољгеџија. Неко из Владе стоји иза њега. А он тајно финансира опозицију. Знаш га?
- ПЕТАР: Знам.
- МУМУН: Добро. О томе кад се вратиш.
- ПЕТАР: Разумем.
- МУМИН: Хајде, онда! Чекају ме посланици. Срећан пут!
- ПЕТАР: Хвала.

(МРАК)

ЧЕТВРТА СЛИКА

Дневна соба у сџану породице Теодоровић. Ошворен велики ѓлакар са Маријином ѓардеробом. Марија се сџрема за излазак. Она се свлачи, облачи, ѓресвлачи, шминка, зашћим, незадовољна изабраним, ѓонавља још неколико ѓушћа ову ужурбану, ѓомало хаошћичну ѓроцедуру.

Александар у фошћелџи. Преко књиџе ѓосмашћира Марију. Марија је обукла једну од хаљина. Посмашћира се у ошћледалу. Одмакне се, засшћане у недоумици. Нашћлим ѓокрешћом дохвашћи ошћворено ѓисмо са сшћолоа. Машће ѓиме ѓрема Александру.

- МАРИЈА: Јесам ли ти рекла да ћу победити?
- АЛЕКСАНДАР: Честитам!
- МАРИЈА: То си, већ, рекао!
- АЛЕКСАНДАР: Па, и ти си ТО већ рекла.
- МАРИЈА: Радосна сам. Знала сам, али сам радосна! Не умеш са мном да поделиш радост. Жалост умеш!
- АЛЕКСАНДАР: Радостан сам, забога, Марија!
- МАРИЈА: Јеси ли радостан, забога, Александре.
(*Нервозно скида хаљину и баца је на сшћолицу*)
Што буљшћиш у мене? Зашто не одеш у своју собу?

АЛЕКСАНДАР: Радујем се.

МАРИЈА: *(Прећура њо њлакару)*
То је била моја животна шанса. И ја сам је зграбила!

АЛЕКСАНДАР: Када Каирос, бог срећног тренутка, пролети поред тебе, зграби га, без оклевања, за увојке, јер ће ти ускоро показати ћелави потиљак...

МАРИЈА: Мој Каирос је рад, оптимизам, вера у себе...

АЛЕКСАНДАР: По мало и Радојица Радан.

МАРИЈА: *(Тресне хаљину, коју је држала у руци, на њод)*
Ако ми још једном поменеш тог твог Радојицу...

АЛЕКСАНДАР: Ко је инсистирао да одемо к њему?

МАРИЈА: Инсистирала сам због тебе. Теби је потребна помоћ, не мени!
(Пауза. Прећура њо њлакару)
Колико је сати? Мене чека директор “Акропол-инвеста”.
(Бира хаљину)
Десет хиљада марака, Александре! Данас људи гладују, једу из контејнера...

Марија ѡроба нову хаљину, Александар одлази до бифеа, сииа себи ѡиће.

МАРИЈА: Ова ће бити добра. Или, не? Треба и да се нашминкам!

АЛЕКСАНДАР: *(Искаји чашицу. Пауза)*
Не знам где сам погрешно... Све сам у животу урадио што се од мене очекивало.
(Пауза)
Још као дете знао сам да ћу бити лекар. Имао сам и других интересовања...

МАРИЈА: Историја, лепа књижевност...

АЛЕКСАНДАР: Да.

МАРИЈА: Александре, ово је мој дан!

АЛЕКСАНДАР: Ово је наш заједнички дан.

МАРИЈА: Завршиће то Радојица Радан.

- АЛЕКСАНДАР: Ја не желим да ми то заврши Радојица Радан!
(Пауза)
Прихватио сам да будем лекар, јер је то часно, тешко, корисно... Не само зато што је то... што је то *била* породична традиција у кући Теодоровића. Не знам где сам погрешно... Очекивало се да будем одличан ђак. Био сам. Све до пред крај гимназије, када сам, изненада и сасвим неочекивано...
- МАРИЈА: Почео да пишеш песме.
- АЛЕКСАНДАР: Али, ту кризу сам превазишао. Студије сам завршио са одликом, војску, специјализацију и остало. Добио посао и оженио се лепотицом, коју сам волео од детињства.
- МАРИЈА: А, онда си све то крунисао уласком у партију.
- АЛЕКСАНДАР: И то се очекивало.
- МАРИЈА: Не верујем да је породица то од тебе очекивала.
- АЛЕКСАНДАР: Вараш се. Грађани нису песници. Они су прагматични. Они се баве опстанком, континуитетом...
- МАРИЈА: Континуитетом чега?
- АЛЕКСАНДАР: Континуитетом опстанка. Али, на крају се све истопило... Не знам где сам погрешно. Можда само једном. Што нисам отишао у Париз, да студирам. Што нисам, на време, постао део једног другог света. Али, сувише много традиције је стајало иза мене, да бих тек тако, могао да почнем испочетка. То је било много лакше онима, који иза себе нису имали ништа, који су сишли са неке планине. Они су били борци... Ја, разуме се, нисам веровао у комунизам. Тај наш разводњени, тај зашећерени комунизам пружао је, ипак, извесну слику света. То је била извесност, то су биле некекве координате... И, брате, имао сам увек лекова у болници, а о шприцевима и гази да и не говорим... Знаш, када је тај зашећерени комунизам почео да ветри, као отцепљена боца алкохола, ја сам рекао себи, гле, фино, сад ће да васкрсне српски грађански дух, нисам помишљао да ће се вратити једна мало старија историјска фаза – време балканске хајдучије.

- МАРИЈА: Теби као да је криво што сам ја успела? Што сам данас срећна?
- АЛЕКСАНДАР: Како, уопште, можеш да се тако осећаш?
- МАРИЈА: Јесам ли ја крива што си ти изгубио посао? Или, можда, за распад Југославије? Ја сам само направила један архитектонски пројекат, добила једну награду, срећна сам и нећу дозволити да ми то поквариш!
- АЛЕКСАНДАР: Опрости, нисам то желео.
- МАРИЈА: Ни једно време није довољно добро, а у сваком постоје добитници и...
- АЛЕКСАНДАР: Губитници.
- МАРИЈА: Тако је.
- АЛЕКСАНДАР: То је српска, хајдучка филозофија. Није требало да пристанем да ме одвучеш код Радојице Радана.
- МАРИЈА: Али, пристао си.
- АЛЕКСАНДАР: Пристао сам, али се сада кајем.
- МАРИЈА: *(Огледа се)*
Мислим да ће ово бити добро! Он је, просто, богат, успешан и моћан капиталиста. А то што је почео као препродавац крадене робе... Па шта? Како су почели твоји комунисти? Као отимачи и убице! И шта сад хоћеш? Да промениш свет?
- АЛЕКСАНДАР: Могу да одбијем да у томе учествујем.
- МАРИЈА: Ни то не можеш. Закаснио си. Они су те, већ, искључили.
(Шминка се)
- АЛЕКСАНДАР: Значи, ништа.
- МАРИЈА: Можеш да добијеш посао од Радојице Радана и да наставиш да живиш у свету, који ниси ти право.
(Извлачи кармином линије усана)
- АЛЕКСАНДАР: Не живи ми се у свету Радојице Радана. У моје време, они су, ипак, били само маргиналци.
- МАРИЈА: Које твоје време, Александре? Грађанско време, о коме толико причаш, и не памтиш. То је било време твога оца, деде. Комунистичко време, коме си покушавао да се прилагодиш, такође није било твоје, зар не? Живео

си под маском, која није пропуштала баш много ки-сеоника. Сети се! Исто си овако ламентовао и чекао да се нешто деси. Десило се, али ни ово време ти није по мери. Изгледа да ни једно време теби није по мери, Александре, драги!

АЛЕКСАНДАР: А шта је са нашим временом, Марија?

Марија довршава иминкање, Александар љокушава, мало несјрејно, да је загрли.

МАРИЈА: Шта ти је? Видиш да сам се нашминкала!

АЛЕКСАНДАР: Извини, само сам хтео...

Звоно на улазним вратиима.

МАРИЈА: Види ко је то, сад!

Александар одлази да оћвори. Улазе Вања и Лео. Вања загрли Марију.

ВАЊА: Честитам, мама! Много сам се обрадовала.

ЛЕО: Комплименти, госпођо! Рукољуб! Знао сам, чим сам видео скицу. Поштовање, докторе! Чуо сам за ваш случај... Све вам је то, драги господине, комунистички фалш! Док је ваш деда држао клинику у Крунској улици, они су се као пробисвети и завереници потуцали по Европи! И опет ће се потуцати, то је само питање времена.

МАРИЈА: Журим код директора “Акропол-инвеста”, ево ту је писмо... Знала сам, Вања, знала сам...

ВАЊА: А, ми смо, уствари, дошли да се опростимо, јер ми сутра, рано ујутру...

АЛЕКСАНДАР: Зар већ одлазите, Вењечка?

ЛЕО: Одлазимо, докторе, али ту смо... Свет је, данас, мали!

МАРИЈА: *(Ужурбано довршава сјремање)*
Тако брзо... Али, ми ћемо вас, свакако, испратити.

ВАЊА: Где је она моја кутија?

ЛЕО: Нема потребе. Моји ће нас одвести колима на аеродром.

- ВАЊА: *(Нашла је куџију, ѿрејџура ѿ њој)*
Ипак ћу узети нешто. Не могу тек тако...
- АЛЕКСАНДАР: Не, Марија и ја ћемо доћи, таман посла... Значи, дошло је време да се праштамо...
- МАРИЈА: Ја ћу сад добити тај новац, па ћемо на лето доћи у Канаду... Седите ви, само, ја сад морам...
- АЛЕКСАНДАР: Зар мораш, баш...
- ЛЕО: Само напред, госпођо! Ми смо уз вас.
- МАРИЈА: Заказано ми је... Вања, сунце мамино, доћи да те загрлим!
- ВАЊА: Узећу мог мецу. Мама, само ти иди!
(Грле се)
- МАРИЈА: Доћи ћемо на аеродром. Саша, сипај деци нешто!
- Поново ѓрли Вању. Улази Пејџар.*
- ПЕТАР: Церемонија опроштаја?
- МАРИЈА: Како ме увек уплаши!
- ЛЕО: Ђао, Пит!
- МАРИЈА: Идем ја сад! Ви седите. Вања, ходи, још једном! Добро, сутра ћемо, на аеродрому...
(Пејџу)
А, ти ми ниси ни честитао! Знаш да сам добила...
- ПЕТАР: Знам.
- МАРИЈА: Ко ти је рекао?
- ПЕТАР: Птичица.
- МАРИЈА: Ех, ти... Журим!
- ПЕТАР: Честитам.
- МАРИЈА: Хвала, сине!
(Изађе)
- АЛЕКСАНДАР: Па... Тако је то. Седите децо! Иначе се ретко виђамо...
А, убудуће, богами...
- ЛЕО: Имамо интернет!
- АЛЕКСАНДАР: Да попијемо!
- ВАЊА: Може, тата. А и ми журимо.

- АЛЕКСАНДАР: Добро, по једну. Петре?
- ПЕТАР: Знаш да не пијем алкохол.
- АЛЕКСАНДАР: Скуваћу ти кафу.
- ПЕТАР: Немој, и ја журим.
- АЛЕКСАНДАР: Овде, изгледа, сви журе, осим мене. Децо, жао ми је што одлазите... Жао ми је, али, очигледно, ту се ништа не може учинити.
(Пауза. Дигне чашу)
Са срећом!
(Пауза)
Интернет... Демонска мрежа, која обавија ову сироту земаљску куглу, чије становништво, у већини, и даље гладује, а на почетку, или на крају мреже, врховни ђаво из Вол стрита прави картотеку људских душа.
- ВАЊА: Тата, то је, већ, литература.
- АЛЕКСАНДАР: Литература није ништа срамотно, Вањечка. Она само покушава са нам предочи по нешто, што се баш увек не види голим оком.
- ЛЕО: Ништа не брините, докторе, нама је тамо све обезбеђено. Канада је озбиљна земља. Ја имам, већ, посао у Бродерик институту за микротехнологију...
- ВАЊА: Ја имам бесплатан...
- ЛЕО: Вања има бесплатан шестомесечни курс енглеског језика, затим, такође, посао у струци. Овде, изгледа, нису потребни стручњаци – тамо јесу. Стан и остало... То је један потпуно рационалан систем.
Извињавам се вама, који остајете, али ово је увелико пропала земља, без перспективе, без будућности.
- ВАЊА: Молим те, Лео, не говори тако!
- ЛЕО: Зашто, драга Вања? Па, ова земља не припада више цивилизованом свету, ако му је икада и припадала. Овај патрљак једне бивше земље... Ко овде води главну реч? Ратни профитери и криминална државна олигархија. Овде је главна привредна активност полудржавни шверц нафте и цигарета, овде се народ снабдева искључиво по бувљим пијацама... Какво је стање по болницама, то ви, докторе, знате боље. О култури, технолошкој или хуманистичкој не бих хтео ни да говорим. Као што не бих

хтео да говорим о вођењу унапред изгубљеног рата и сличним стратешким глупостима, што су од Балкана учиниле поприште једне, усуђујем се да кажем, потпуно анахроне трагедије.

- ПЕТАР: Лео, зачепи, молим те, мало, та своја интелегентна уста.
- ЛЕО: Је ли то све? Је л' се ту исцрпљују ваши учени аргументи?
- АЛЕКСАНДАР: Децо!
- ВАЊА: Лео, Петар је, ипак, био у том рату.
- ПЕТАР: То није све, Лео, али, боље да остане на томе!
- ЛЕО: Молим! Молим, уважени господине! Следећи аргумент је, вероватно, црни појас, трећи дан?
- ПЕТАР: Лепо ти кажем да ућутиш!
- АЛЕКСАНДАР: Децо, ми се, сад, уствари, праштамо... Зар хоћете да се растанемо са толико горчине?
- ВАЊА: Изгледа да без горчине неће ићи...
- АЛЕКСАНДАР: Зашто, Вањечка? Сви кусамо оно што нам је неко други замесио... Свако покушава то да свари на свој начин. Па, зашто да се гложимо између себе, децо? Можда... Можда смо криви што пристајемо да нам се све то дешава. Али, како се одупрети? Како?
- ВАЊА: Ми не пристајемо. Због тога одлазимо. Ми сада хоћемо да кренемо, тата. Слажем се да не треба овако... Ја не желим тако да одем. Лео, пружи Петру руку! Петре!

Лео и Петѿар ѿруже, ћућке, руке један другоме.

- АЛЕКСАНДАР: Тако, децо, тако... Тако је, већ боље. Ми смо, ипак, породица... Све се распада, све оде дођавола, али, породица, ипак...
- ПЕТАР: И ја ћу, вероватно, на пут, па сам хтео...
- АЛЕКСАНДАР: Куда, сине?
- ПЕТАР: Послом.
(*Вади коверат*)
Вања, хтео сам ово да ти дам, да имаш мало, за почетак.

ВАЊА: Не, Петре! Хвала ти.

ПЕТАР: Узми!

ВАЊА: Не, то заиста, није потребно.

ПЕТАР: Узми, кад ти кажем! Знам да немаш.

ВАЊА: Имам.

ПЕТАР: Знам да немаш.

ВАЊА: Можда и немам, али, радије не бих.

ПЕТАР: Узми!

(Покушава да јој уџура ковераци у руке)

ВАЊА: Не, Петре, немој!

Ковераци пада на њод.

ПЕТАР: Зашто?

ВАЊА: Не желим.

ПЕТАР: Не ваља ти мој новац?

ВАЊА: Не бих сада о томе.

ПЕТАР: *(Дуже ковераци, џура јој у руке)*

Узми, кад ти кажем!

ЛЕО: Шта ти је, човече?

Пејар ѓа само ошине њоџледом.

АЛЕКСАНДАР: Децо, зар опет...?

ПЕТАР: Узми!

ВАЊА: Нећу твој новац! Не свиђа ми се твој новац! Хоћу да одем одавде, да све почнем испочетка!

ПЕТАР: Узећеш га!

Гурање. Лео њрискочи, хваџа Пејра за руку.

ЛЕО: Остави је на миру, силеџијо!

Пејар удари Леа једним увежбаним ударцем, овај њадне на њод, из носа му лииџи крв.

АЛЕКСАНДАР: Сине! Зашто си то урадио?

Пејар ѓа мрачно њоџледа, заобиђе ѓа, оде до бифеа, најџочи себи џиће. Вања чучи њоред Леа, брише му крв.

ВАЊА: Не свиђа ми се твој новац! Ти ми се не свиђаш! Хајдемо, Лео! Само да изађемо из овог ружног сна.

Лео је усџао, брише крв марамицом, коју је узео од Вање.

ЛЕО: Господине, имате, заиста, јаке аргументе! Збогом, докторе!

Вања и Лео крећу ка излазу.

АЛЕКСАНДАР: *(Неодлучно за њима)*
Чекајте, децо! Нећете, ваљда, тек тако отићи...

Вања и Лео су изашли. Александар немоћно шири руке.

АЛЕКСАНДАР: Ми смо породица... Ниси смео то да урадиш, Петре! Можда их никада више нећемо видети.

ПЕТАР: Шта мислите? Чиме вас храним свих ових година?

АЛЕКСАНДАР: Да ли ти то даје право да нас тучеш, када ти се прохте?

ПЕТАР: Храним вас прљавим новцем, јер чистог нема!

АЛЕКСАНДАР: Петре, сине, да ли ти, уствари...?

ПЕТАР: Шта? Изговори једанпут до краја оно што мислиш!

АЛЕКСАНДАР: До краја...? Не, ја не мислим... Ја у то никада не бих могао да поверујем.

ПЕТАР: До краја! У шта?

АЛЕКСАНДАР: Да би ти могао да радиш нешто недозвољено.

ПЕТАР: У земљи, коју сте нам ви оставили у наслеђе, све је дозвољено, Александре!

АЛЕКСАНДАР: Петре, да ли знаш ко су били твоји преци?

ПЕТАР: Знам причу. Твој прадеда, Јован Теодоровић, завршио је медицину у Берлину, хиљаду осамсто сад свеједно које... Твој деда, Александар Теодоровић, основао је клинику у Крунској улици, твој отац, Петар Теодоровић, био је чувени ратни хирург и већник АВНОЈ-а. Касније се разишао са режимом, конфисковали су му кућу у Јовановој улици... Шта си ти био, Александре Теодоровићу? Целог живота слушам твоје тираде. Чему си ме научио, осим својим разводњеним причама. Неупотребљивим мудростима. Потрудио сам се да их заборавим. Шта сте ти и твоја генерација урадили, осим што сте се уклапали, а у себи туговали?

- АЛЕКСАНДАР: Ја сам поштено радио свој посао. Чланство у партији, ако на то циљаш, била је само конвенција времена.
- ПЕТАР: Александре, ту жваку чувај за своје интелектуалне кругове. За своје малограђанске лицемере, чије је курвање много гадније него било који други облик проституције. Праве курве су анђели за вас! Том конвенцијом времена, ви сте оверавали свако срање и свако непочинство, што су га главешине чиниле. Они црви, који су појели Југославију, а нас бацили у крвава говна балканског рата!
- АЛЕКСАНДАР: Шта сам ја... Шта смо ми могли да учинимо?
- ПЕТАР: Целог живота се вучеш на репу догађаја, ништа ти не ваља, ништа не можеш да учиниш. Кад боље размислим, мој тренер ми је био више отац него ти. Научио ме је да трпим ударце. И да их задајем!
- АЛЕКСАНДАР: Не замерам ти, сине...
- ПЕТАР: Замерам ја теби! Ја само хоћу јасну ситуацију и чисте рачуне. Зар не видиш да се сви гушимо у муљу, што сте га ви иза себе оставили?
- АЛЕКСАНДАР: Видим да се наш живот враћа у стање првобитног хаоса, да му је одузета свака људскост, достојанство... Видим да тонемо у паклену провалију.
- ПЕТАР: Речи! Кад ви нисте били у стању да почистите говна иза себе, ми ћемо то морати да учинимо, па макар, болело!
- АЛЕКСАНДАР: Ви? Како то замишљаш?
- ПЕТАР: Овако!
(Ојонаша рафал из машинске џушке)
Та, та, та, та, та, та, та! Је л' јасно.
- АЛЕКСАНДАР: Ти се шалиш... Мислио сам да наставиш студије... Нисам инсистирао да студираш медицину, хтео си журналистику, па добро, прошао си, хвала Богу, тај рат, сад би могао да наставиш... А Вања оде!
- ПЕТАР: Не причај којешта! Узми тај новац!
(Петар узме ковераци с њода, сипавља на сиво, њред оца, и нагло изађе)

(МРАК)

ПЕТА СЛИКА

Кабинет директора “Акропољ-инвеста”. Удобна канцеларија са салоном. На зидовима туристички постери, са идиличним медијеранским пејзажима. За писаћим столом Радојица Радан, елегантан, дошперан. Пред столом стоји негов телохранитељ, кога знамо из друже слике. Радан скучља ишире по столу и вржу их телохранитељу.

РАДАН: Носи то!
(Вади из унутрашњеџ цеџа чешаљ и дуго зачешљава косу)
Пусти је сад. И буди у близини. Бифе провери, немој да ми, после, нешто мањка. Нисам ту ни за кога. Једино, разуме се, за... Хајде, брже! И буди опрезан. Имаћемо проблема са Мумином. Бојим се да је нањушио нашу везу с Кољгецијем. Србија постаје тесна за нас двојицу. Хајде, шта чекаш?

Телохранитељ изађе. Радан, руком, још мало поправи косу. Уђе Марија. Изненађена је ишио види Радана.

МАРИЈА: Ви!?

РАДАН: (Устјаје)
А, кога сте ви очекивали, лепа госпођо?

МАРИЈА: Па... ваљда, директора “Акропољ-инвеста”. Тако стоји у писму, ево, ту ми је, негде...

РАДАН: Дао сам му слободан дан. Хтео сам први да вам честитам. Дозвољавате?
(Љуби је у оба образа)

МАРИЈА: Хвала... хвала! Али, како...?

РАДАН: Па, лепо. Ја сам власник “Акропољ-инвеста”.

МАРИЈА: Ви сте власник...? Дивно! Па, ви, изгледа, имате пола Србије у свом власништву, господине Радан!

РАДАН: Немам још, али имам намеру. И више од пола!

МАРИЈА: Баш сте...
(Смеје се, џа се нагло уозбиљи)
Да нисте ви, ово све...? Мислим, овај конкурс... Да нисте то мало монтирали? Мени је јасно да ви све можете.

Пауза.

РАДАН: Шта ви мислите?

МАРИЈА: Ја вам то никад не бих опростила! Тиме бисте ме понизили. Ја имам своје достојанство, господине! Сем тога, ја сам и овако најбоља, мени протекција није потребна.

РАДАН: Наравно да нисам, госпођо!

МАРИЈА: Сигурно!

РАДАН: Нисам, Марија. Ту вам је одлука жирија.
(Проналази, на сџолу, њајир)
Ево! Све сами академици, професори, то ви боље знате.
(Даје јој њајир)

МАРИЈА: (Гледа)
О!

РАДАН: Раде брзо и јефтине су. Увек користимо њихове услуге.

МАРИЈА: Па, добро. Да вам верујем.

РАДАН: Треба да ми верујеш. Е, па, честитам, још једном!

Радан крене њрема Марији. Она се одмиче.

МАРИЈА: Хвала!

РАДАН: Само сам хтео...

МАРИЈА: Хвала!

РАДАН: Седите, да наздравимо.
(Звони)

МАРИЈА: То може.

Улази џелохраниџељ, носећи, на њослужавнику, боцу с вискијем, боцу с киселом водом, њосуду с ледом и чаше. Сџавља на њисаћи сџо, излази.

РАДАН: (Сиња, диже чашу)
Честитам!

МАРИЈА: Признајем да сам узбуђена. Очекивала сам, али то ништа не умањује радост. Напротив.

РАДАН: Били бисте много тужни, да нисте добили?

МАРИЈА: О, да! Била бих очајна.

- РАДАН: Разумем. Ни ја не волим да губим.
- МАРИЈА: По томе смо слични. Знате, можда је себично, али у оваквим тренуцима заборавим на све, на све оне глупости, којима смо окружени, на тривијалности, чак и несреће... Радујем се, можда, мало претерано.
- РАДАН: *(Сћави, за ѿренуџак, своју руку ѿреко њене)*
Радујте се, Марија, то вам лепо стоји.
- МАРИЈА: Ђерка ми одлази у Канаду, вероватно заувек, па и то ми је, сад, некако мање болно...
- РАДАН: Због посла? Могли смо овде да јој нађемо, или на Кипру... Има посла.
- МАРИЈА: Не свиђа јој се више овде... Као да је нешто у њој прегорело. Можда ће у Канади бити срећна. Толики су отишли... Али, нећемо сад о томе.
- РАДАН: Можемо ли, мало, о новцу?
- МАРИЈА: Можемо!
- РАДАН: Вама следује награда у износу од десет хиљада марака. Ми ћемо, ових дана, приредити свечаност, конференцију за штампу, пријем, званично ћемо вам уручити повељу о награди, позваћемо представнике Владе, Републике, наше пријатеље, министре... Али, могао бих сад да вам предам новчани износ.
- МАРИЈА: Па... ја, разуме се, немам ништа против... Нећете преко банке?
- РАДАН: Једино, ако ви инсистирате.
- МАРИЈА: Не, не, само питам.
- РАДАН: У том случају, биће ми задовољство...
(Вади из унуџрашњеџ цеџа коверайџ)
Академици кажу да сте заслужили.
- МАРИЈА: Па, хвала... То је, за мене, не само због новца...
- РАДАН: Хоћете да пребројите?
- МАРИЈА: Не. Зашто?
- РАДАН: *(Оџвори коверайџ, исџиресе десетџ новчаница на сџо)*
И није богзнашта. Други пут ће бити више. Ми ћемо радити и даље заједно.

- МАРИЈА: Ја бих волела.
- РАДАН: Ми доста градимо. У земљи и иностранству. Нама су потребни стручњаци.
(*Скупио је новац, сипавио га у коверати, њружа га Марији*)
- МАРИЈА: (*Узима новац*)
Ви уливате поверење.
- РАДАН: Онда, нећете одбити да са мном поделите малу закуску, и да, тако, обележимо овај свечани тренутак.
- МАРИЈА: Па... Не знам. Ако инсистирате.
- РАДАН: Инсистирам.
- Радан звони. Мрак. Када се свећлоси поново ујали, зашичемо Марију и Радана у салонском делу кабинети, где је поспављена закуска. Закуска је увелико у шоку. Марија седи на њроседу, Радан на фошељи.*
- РАДАН: Хоћемо ли још једну боцу? Ердутски “шардоне”, годиште осамдесет девето.
- МАРИЈА: Па... Не знам. Ако инсистирате.
- РАДАН: Инсистирам.
- МАРИЈА: Код вас је, изгледа, све јако једноставно.
- РАДАН: (*Ошвара боцу*)
Све и јесте једноставно.
- МАРИЈА: Поред вас, заиста, тако изгледа.
(*Пружа чашу*)
Како то постижете?
- РАДАН: На Кипру ћемо имати више времена за причу.
- МАРИЈА: На Кипру?
- РАДАН: Ви ћете, ваљда, да пратите свој пројекат?
- МАРИЈА: Да... Хоћу.
- РАДАН: А ја ћу долазити да надгледам радове.
- МАРИЈА: Вино је лепо.
- РАДАН: Предратно.
- МАРИЈА: Молим још мало! Да ли је једноставно опљачкати банку?
(*Пауза*)
Не смета вам моја искреност?

- РАДАН: Напротив.
- МАРИЈА: Онда, да ли је једноставно?
- РАДАН: Није.
- МАРИЈА: Ето, видите! Ето, видите да све баш није једноставно.
- РАДАН: Али, после тога, све постаје много једноставније.
- МАРИЈА: Искрено, ја знам доста о вама, али то ми не смета.
- РАДАН: Зашто да вам смета? Живели!
- МАРИЈА: Ви сте, на почетку своје каријере, опљачкали једну банку у Паризу, зар не?
- РАДАН: Не.
- МАРИЈА: Нисте?
- РАДАН: Било је то у Брислу.
- МАРИЈА: Ето, видите!
- РАДАН: Имао сам лош старт. Ја сам дете из радничке породице. Морао сам то да надокнадим. Живели!
- МАРИЈА: Живели! Мислим да могу да вас разумем.
- РАДАН: Нисам никада тражио разумевање.
- МАРИЈА: Нисте? Занимљиво. Сви, обично, траже разумевање. Па, шта сте тражили?
- РАДАН: Новац. Шта друго?
- МАРИЈА: Не знам... Љубав, породицу...
- РАДАН: Мислите да то иде заједно?
- МАРИЈА: Кажу да би требало.
- РАДАН: А, код вас?
- МАРИЈА: Причали смо о вама.
- РАДАН: Имали су лепу кућу у Господар Јовановој. Врло лепу кућу...
(Замисли се)
Био сам једном ожењен. Довољно.
- МАРИЈА: И?
- РАДАН: Дуга прича.
- МАРИЈА: Испричајте укратко.

- РАДАН: *(Замисли се)*
Затекао сам је, једном. Било је то у Паризу.
- МАРИЈА: И?
- РАДАН: Ништа. Сада су обоје мртви.
- МАРИЈА: Ви то озбиљно?
- РАДАН: *(После њаузе)*
Шалим се.
- МАРИЈА: Плашите ме.
- РАДАН: Узмите још мало вина!
- МАРИЈА: Може. Мада ми се, већ, мало... Какав сте ви то човек?
- РАДАН: Обичан.
(Пауза)
Ја се тебе сећам.
- МАРИЈА: Молим?
- РАДАН: Ја се тебе сећам. Из оног времена.
- МАРИЈА: Стварно?
- РАДАН: Носила си белу машину у коси. Била си најлепша у крају.
- МАРИЈА: Сећаш се? Сећате се?
- РАДАН: Беле доколенице...
- МАРИЈА: Да... Мајка ме је терала да носим машиницу.
- РАДАН: *(Прелази, са чашиом, њоред ње, на њросед)*
Живели!
- МАРИЈА: Живели!
- РАДАН: Уместо у школу, ишао сам на пијацу. Имао сам неки мали бизнис... Зарађивао сам новац. Пролазио сам поред твоје капије... И даље си најлепша.
(Завуче јој руку њод хаљину)
- МАРИЈА: Ехеј! Полако!
- РАДАН: *(Не извлачећи руку)*
Шта мислиш, зашто ја све ово радим?
- МАРИЈА: Које?
- РАДАН: Све ово.

- МАРИЈА: Искрено?
 РАДАН: Да.
 МАРИЈА: Зато што ти се допадам.
 РАДАН: И?
 МАРИЈА: И, желео би...
 РАДАН: Шта?
 МАРИЈА: Да ме имаш.
 РАДАН: Да.
 МАРИЈА: Као што имаш своје фирме, клинике, мостове...
 РАДАН: Да.

Радан јој задиже сукњу, баца се на њу, она њихваџа. Жесток заљубљивај, који њраје. Мрак.

Када се свећлост њоново ујали – мало је њрижушено, јер већ је сумрак – заљубљиво Марију како, њолујокривена хаљином, лежи на њроседу. Радан, до њојаса љо, сџоји њоред њроседа и закојчава њанијалоне.

- РАДАН: Цигарету?
 МАРИЈА: Да. И још мало вина.

Радан јој додаје заљубљиву цигарету. Марија ља њривуче, љуби ља. Радан љуби равношјежу.

- РАДАН: Ехеј! Полако!
 МАРИЈА: Сад може мало вина.

Радан њодиљне са њода свој њишиљољ и задене ља за њојас. Сџа Марији и себи вина.

- РАДАН: Ти не водиш љубав са својим мужем?
 МАРИЈА: (Прихваџа чају)
 Он се понаша као да је завршио живот. Прежива своје слатке и горке успомене... А ја осећам да тек треба да живим. Увек носиш пиштољ?
 РАДАН: Човек је машина за преживљавање. Да сам рођен у онаквој кући, као твој муж, вероватно би мој живот изгледао другачије.
 МАРИЈА: Ти, ваљда, не завидиш моме мужу? Србија ти је под ногама. Да си рођен у онаквој кући, био би сада нервозни хирург на принудном одмору.

РАДАН: Целог живота сам отплаћивао дуг своме пореклу, и нисам успео да га до краја отплатим. Тај дуг ће ме стићи, кад-тад.

МАРИЈА: Нема више леда.

Радан одлази до сивола. Звони. Улази њелохранијићел. Марија се ужурбано њокрива.

РАДАН: Леда!

Телохранијићел изађе.

МАРИЈА: Видиш да сам скоро гола!

РАДАН: Не понашај се као малограђанска кучка!

Пауза. Марија ѓа ѓледа забезекнујио.

МАРИЈА: Добро. Кад ти кажеш.

Уђе њелохранијићел, сјиави лед на сјио, изађе.

РАДАН: Изволи!

МАРИЈА: Хвала.

РАДАН: Кад бих имао овакву жену, не бих је пуштао да иде сама околи.

МАРИЈА: Имаш је.

РАДАН: Удала би се за мене?

МАРИЈА: Да.

РАДАН: Јесам ли ја добра прилика за једну праву жену?

МАРИЈА: Да, ти си добра прилика за једну праву жену. Само, ја нисам добра прилика за тебе.

РАДАН: Зашто?

МАРИЈА: Нисам довољно млада. Један веома богат и уважен капиталиста, коме Србија лежи под ногама, мора имати деце. Мора имати наследника.

РАДАН: Нити сам ја био ичији наследник, нити ће ико бити мој. Проклетство се не оставља у наслеђе.

МАРИЈА: Не говори тако, Радане!

- РАДАН: Основаћу добротворну фондацију “Радојица Радан”, из које ће се додељивати стипендије деци из сиротињских кућа, и мој здравствени центар. Толико. *Енде!*
Или да се оженим тобом, изађем из српских послова, распродам све... Одемо на Кипар, тамо имам кућу, велику кућу... Купимо јахту и проживимо на миру.
- МАРИЈА: Да ли ти, заиста, желиш миран живот?
- РАДАН: Не. Не бих то умео.
- МАРИЈА: Ето, видиш!
- РАДАН: А, ти?
- МАРИЈА: Не.
- РАДАН: А, можда би, ипак, могла да се удаш за мене?
- МАРИЈА: Али, да останемо овде.
- РАДАН: Да освојимо Србију.
- МАРИЈА: Да.
- РАДАН: Да ја, ипак, уђем у политику.
- МАРИЈА: Да.
- РАДАН: Да се кандидујем за председника републике.
- МАРИЈА: Да.
- РАДАН: Да уведемо ред, рад и мир.
- МАРИЈА: Да.
- РАДАН: Чврсту капиталистичку руку.
- МАРИЈА: Да.
- РАДАН: Да ти направим дете.
- МАРИЈА: Боже, како би то било лепо!
- РАДАН: А, сада бисмо могли да одемо некуда на вечеру.
- МАРИЈА: И ја сам изненада огладнела. Само да се обучем. Мало да се нашминкам. Брзо ћу ја...
(Облачи се)
Знаш, и мој син се бави бизнисом. Почео је да студира, а онда отишао у рат... Схватио је где живи, за разлику од оца...
- РАДАН: Шта ради? Има киоск?

- МАРИЈА: Не. Бави се, ваљда, неком нафтом. Не знам. Мало говори о томе.
- РАДАН: Чиме се бави?
- МАРИЈА: Ваљда, увозом нафте. Помаже нас, не могу да кажем...
- РАДАН: Осим државе, овде се увозом нафте баве само Радан и Мумин. Па, и нама је тесно. Како се зове?
- МАРИЈА: Зове се Петар.
- РАДАН: Петар? И како још?
- МАРИЈА: Па, Теодоровић.
- РАДАН: Не мислим то. Има ли надимак?
- МАРИЈА: Зову га Пит, мада се то мени не допада.
- РАДАН: Пит?
- МАРИЈА: Да. Зашто?
- РАДАН: Црн? Плећат?
- МАРИЈА: Да. За разлику од оца. Можда на мене.
- РАДАН: Каратиста?
- МАРИЈА: Они то зову, црни појас, трећи дан.
- РАДАН: Он је твој син.
- МАРИЈА: Да. И?
- РАДАН: Ништа.
- МАРИЈА: Реци ми, Радане!
- РАДАН: Тај мали ради за Мумина.
- МАРИЈА: За Мумина?!
- РАДАН: Чула си ко је Мумин.
- МАРИЈА: То није могуће.
- РАДАН: Твој Пит је...
- МАРИЈА: Шта?
- РАДАН: Твој Пит је један веома опасан момак. Зову га Црни Пит, или Црни Петар. Schwarze Peter. Сударили смо се у Босни, око неких шлепера, једном...
- МАРИЈА: Ти хоћеш да кажеш...

РАДАН: Облачи се!
МАРИЈА: Чекај, ти хоћеш да кажеш... Да ли је он...?
РАДАН: Шта?
МАРИЈА: Да ли је он... криминалац?

Пауза.

РАДАН: Да ли сам ја криминалац?
МАРИЈА: Па... Не знам... Боже!
 (Пауза)
 Одвези ме кући!
 (Пауза. Облачи се)
 Не, хајдемо, боље, на Кипар!

РАДАН: А, да освојимо Србију?
МАРИЈА: Не! Само што даље одавде!
РАДАН: Касно. Облачи се!
МАРИЈА: Ево, сад ћу... Боже!... Не знам где су ми чарапе... Морам да упалим.

Пришисне прекидач поред преседа. Соба блесне у јаркој светлости.

РАДАН: Чекај да навучем завесе! Овако смо одлична мета.
МАРИЈА: Мета? Каква мета?

Радан одлази до прозора.

МАРИЈА: Радане!

Када се Радан сасвим приближио прозору, одјекне пуцањ. Затим, још један. Радан пада.

МАРИЈА: *(Врисне)*
 Радане!

(МРАК)

ШЕСТА СЛИКА

Дневна соба у сџану њородице Теодоровић. У фошџелџи, уз свеџлосџи сџионе ламџе, Александар чџиџа из једне књиџе. Са музичкоџ уреџаја Бахове Голдберџ вариџације, које ће ићи до краја слике. Завршила се једна сџирана касеџе. Александар усџаје, окреџе касеџу, заџиџм одлази до бџфеа, сџиџа џиће и, с чаиџом у руци, враћа се у фошџелџу. Поново узима књиџу. Чџиџа.

АЛЕКСАНДАР: Танки и дуги њени прсти држе дете, као јагње пролетно, а очи су јој мутне и појудне. Очи су јој капци бледи и спуштени, као у сириџских и персиџских играчица.
(Звоно на улазним враџиџма)
Уста и нос јој дрхте, лако и осетљиво, као морско биље...
(Луџџњава и звоњава на улазним враџиџма. Александар џажљиво осџавља књиџу на сџиџчић. Усџаје)
Ево, долазим. Није, ваљада, судњи час!

Александар одлази да оџвори. У собу нахруџе Мариџа и џелохраниџиџел, вукуџи, између себе, убледелџ, крвавоџ, раздрљеноџ, малаксалоџ Радоџицу Радана. Мариџа је обучена надвоје-наџроје, умрљана Радановџм крвљу.

АЛЕКСАНДАР: Шта је то, забога, џуди?!

РАДАН: Метак...

МАРИЈА: Помози, изкрварио је!

АЛЕКСАНДАР: Дајте га овамо!

Сџављају џа на џросед. Александар џледа рану, џледа Мариџу.

АЛЕКСАНДАР: Боже, шта се то с нама дешава?

РАДАН: Знам да ниси навикао, али, пожури, док имам још мало крви!

АЛЕКСАНДАР: Мораш хитно у болницу.

РАДАН: Далеко је.

АЛЕКСАНДАР: А што си ти тако рашчупана? Раздрљена? И откуд вас двоје заједно?

РАДАН: Дај, килавко, инструменте!

МАРИЈА: Објаснићу ти!? Он је власник “Акропољ-инвеста”... и...
Покрени се, забога, Александре!

АЛЕКСАНДАР: Не, док не повуче реч.

МАРИЈА: Какву реч?

АЛЕКСАНДАР: Килавко.

РАДАН: Где ми је пиштољ? Убићу га!

МАРИЈА: Повуци, Радане!

Телохранииџељ вади свој иишииољ и иружа га Радану.

РАДАН: Шта је то? Не треба! Иди пред врата и отвори четворе
очи!

Телохранииџељ изађе.

МАРИЈА: Хајде, Александре!

АЛЕКСАНДАР: Повуци реч!

РАДАН: Наравно, друже. Шалио сам се.

АЛЕКСАНДАР: Мислите да можете све што вам се прохте!

МАРИЈА: Александре...

АЛЕКСАНДАР: Ти да ћутиш! Боље да се упристојиш. Играте се туђим
животима. Кажи, повлачим реч!

РАДАН: Повлачим реч. Закрпи, па да идемо даље!

АЛЕКСАНДАР: Куда, даље, за име Бога?!

РАДАН: Крпи, не гњави! У пакао, наравно!

Сиоља се чује рафал из хеклера. Заиим, иишиина.

РАДАН: Е, јеби га! Готово је.

*Хишро, иишо улази Петар, са најереним хеклером. На глави црна, иле-
ишена, морнарска кайа, црни џемјер са рол крајном, фармерке, иаишке.*

АЛЕКСАНДАР: Петре!!!

ПЕТАР: Е, мој Александре! Радан ти јебе жену, а ти га лечиш!

Петар коракне најред, Александар сијане исијред Радана.

АЛЕКСАНДАР: Стани!

ПЕТАР: Склони се!

МАРИЈА: Сине!

ПЕТАР: Бежи!

Пејтар снажно одџурне Марију левом руком. Она њадне.

АЛЕКСАНДАР: Ја ти то нећу дозволити!

Радан њокушава да усџане.

ПЕТАР: Склони се!

АЛЕКСАНДАР: Само преко мене мртвог.
(Крене ка Пејтру)

ПЕТАР: Склони се!!

Александар иде ка њему.

ПЕТАР: (Урла)
Склони сеее!!!!

Пејтар исџали цео шарџер у оца и Радана.

(МРАК)

ЕПИЛОГ

Сцена је у мраку. Само један снџ свейлосџи освейлжава ѓразан ѓросџор. У џај ѓросџор сџуџа Пејтар. Из мрака ѓрилази ѓтелохраниџель. Пејтар му ѓруџа ѓиџиџољ. Телохраниџель ѓа руџински ѓреџреса.

ТЕЛОХРА- Мумин те чека.
НИТЕЉ:

Снџ свейлосџи оџкриџе ѓисаџи сџџо, за којим седи Мумин. Пејтар ѓриџе.

ПЕТАР: Све сам их скењао!

Мумин ѓа ѓледа.

ПЕТАР: Овако! Та-та-та-та-та-та!!!

Мумин не реаџује. Седи ѓейомично. Пауза.

ПЕТАР: Почистио сам их! Оца, Радана, телохранитеља... Остала је мајка. Имаће о чему да размишља, у дугим зимским вечерима... Једино ми Амар побеже у Канаду.

Дуџа пауза. Мумин и даље нејомичан.

ПЕТАР: Желео бих што пре у Москву.

Пауза. Мумин, као горе.

ПЕТАР: (Ушшишано)
Хтео бих у Москву...

Мумин даје знак, из мрака изађу два телохранитеља.

МУМИН: Водите га!

Телохранитељи хваћају Пејџара за руке.

ПЕТАР: У Москву...

Телохранитељи изводе Пејџара. Мумин се окреће ка публици.

МУМИН: Овај град је пун болесника... Како с лудацима да препродим Србију?!

(МРАК. КРАЈ)